

PAULO
COELHO

L'ALQUIMISTA

labutxaca

Paulo Coelho

L'Alquimista

Traducció de M. Dolors Ventós

Columna
Barcelona

Títol original: *O Alquimista*

© Paulo Coelho, 1988

Publicat d'acord amb Sant Jordi Asociados, Agencia Literaria,
S.L.U., Barcelona (Espanya)
<http://paulocoelhoblog.com>

© de la traducció: Maria Dolors Ventós Navés, 1995

La primera edició d'aquesta obra es va publicar
a Columna el setembre del 2024

Primera edició en aquest segell: setembre del 2025

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a., labutxaca

Fotocomposició: Grup62

DIPÒSIT LEGAL: B. 12.381-2025

ISBN: 979-13-87802-05-9

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agràïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

Primera part

El noi es deia Santiago. Ja es començava a fer fosc quan va arribar amb el seu ramat davant d'una església vella i abandonada. Devia fer molt de temps que s'havia esfondrat el sostre, perquè un sicòmor grandíós creixia al lloc que abans havia ocupat la sagristia.

Va decidir passar-hi la nit. Va fer entrar totes les ovelles per la porta en ruïnes i després hi va posar uns taulons per impedir que fugissin durant la nit. En aquella comarca no hi havia llops, però una vegada se li va escapar un animal en plena nit i es va passar tot l'endemà buscant l'ovella esgarriada.

Va posar el gec a terra i s'hi va ajeure al damunt; el llibre que acabava de llegir li va servir de coixí. Abans d'adormir-se va pensar que li convenia llegir llibres més gruixuts: trigaven més a acabar-se i a la nit eren uns coixins molt més còmodes.

Quan es va despertar encara era fosc. Va mirar enlaire i va veure les estrelles que brillaven per entremig del sostre mig caigut.

«M'agradaria dormir una estoneta més», va pensar. Havia tingut el mateix somni que la setmana anterior i s'havia tornat a despertar abans del final.

Es va llevar i va beure un glop de vi. Després, va agafar el gaiato i va despertar les ovelles que encara dormien. S'havia fixat que, tan bon punt es despertava, la majoria dels animals també es començaven a despertar. Era com si una energia misteriosa unís la seva vida a la d'aquelles ovelles que ja feia dos

anys que recorrien la terra amb ell, a la recerca d'aigua i d'aliment.

—S'han avesat tant a mi, que ja em coneixen els horaris —va dir en veu baixa. Va reflexionar un moment i va pensar que també podia ser que fos al contrari: que fos ell qui s'hagués acostumat a l'horari de les ovelles.

Ara que n'hi havia algunes que trigaven més a despertar-se. El noi les va despertar, una a una, amb el gaiato, cridant-les pel seu nom. Sempre havia cregut que les ovelles eren capaces d'entendre el que els deia. Per això tenia el costum de llegir-los en veu alta els fragments que l'havien impressionat més dels llibres que havia llegit, els parlava de la solitud i de l'alegria dels pastors al camp o els explicava les últimes novetats que havia vist a les ciutats per on solia passar.

Els últims dies, però, només els havia parlat d'un sol tema: una noieteta, filla d'un comerciant, que vivia a la ciutat on havien d'arribar al cap de quatre dies. Solament hi havia estat una vegada, l'any abans. El comerciant era l'amo d'una botiga de teixits i li agradava que esquilessin les ovelles davant seu, per evitar que li fessin trampa. Un amic seu li havia parlat d'aquella botiga i el pastor hi va dur les seves ovelles.

* * *

—Necessito vendre llana —va dir al comerciant.

Com que la botiga era plena de gom a gom, el comerciant va demanar al pastor que s'esperés fins al capvespre. El noi es va asseure a l'entrada de la botiga i va treure un llibre de l'alforja.

—No sabia que els pastors eren capaços de llegir llibres —va dir una veu femenina al seu costat.

Era una noia típica de la regió andalusa, amb els cabells negres i llisos i uns ulls que recordaven vagament als antics conqueridors moros.

—És que les ovelles ensenyen més coses que no pas els llibres —va respondre el noi. Van fer petar la xerrada durant més de dues hores. Ella li va dir que era la filla del comerciant i li va explicar com era la vida al poble, on cada dia era igual que l'anterior. El pastor li va parlar dels camps d'Andalusia i de les últimes novetats que havia vist a les ciutats que havia visitat. Estava molt content de no haver de parlar sempre amb les ovelles.

—Com en vas aprendre, de llegir? —li va demanar la noieta al cap d'una estona.

—Com tothom —li va respondre el noi—. A escola.

—Però, si saps llegir, com és que fas de pastor?

El noi va improvisar una excusa per escapolir-se d'aquella pregunta. Estava convençut que aquella noieta no el podria entendre. Li va continuar explicant coses dels seus viatges i els seus ulls moros es tancaven i s'obrien d'espant i sorpresa. A mesura que passava el temps, el noi va començar a desitjar que aquell dia no s'acabés mai, que el pare de la noieta estigués molt i molt enfeinat i el fes esperar tres dies. Es va adonar que sentia una cosa que no havia sentit mai: ganes de quedar-se a viure en una mateixa ciutat per sempre. Amb la noieta de cabells negres, els dies no serien mai iguals.

Però el comerciant hi va fer cap i li va demanar que esquilés quatre ovelles. Després, li va pagar el preu establert i li va demanar que tornés al cap d'un any.

* * *

Només faltaven quatre dies per arribar a aquell poble. Estava animat i alhora se sentia insegur: potser la noieta ja no es recordaria d'ell. Per allà, hi passaven molts pastors per vendre-li llana.

—No té cap importància —va dir el pastor a les ovelles—. Conec d'altres noietaes en d'altres ciutats.

Però, en el fons del seu cor, sabia que en tenia molta, d'importància. I que tant els pastors, com els mariners o els representants de comerç, sempre coneixen alguna ciutat on hi ha una persona capaç de fer-los oblidar l'alegria de viatjar sols pel món.

* * *

El dia va començar a despuntar i el pastor va menar les ovelles en direcció al sol. «No cal que prenguin cap decisió», va pensar. «Potser és per això que no se separen mai de mi.» L'única necessitat que sentien les ovelles era l'aigua i l'aliment. Mentre el noi conegués les millors pastures de tot Andalusia, elles serien sempre amigues seves. Malgrat que tots els dies fossin iguals i que les hores s'arrosseguessin lentament entre la sortida i la posta del sol; malgrat que no haguessin llegit cap llibre en les seves curtes vides i no coneguessin la llengua dels homes que explicaven les últimes novetats als pobles. Elles estaven ben contentes amb l'aigua i l'aliment, amb això en tenien prou. A canvi, li oferien generosament la seva llana, la companyia i, de tant en tant, la seva carn.

«Si avui em convertís en un monstre i decidís matar-les una a una, només se n'adonarien després que hagués exterminat gairebé tot el ramat», va pensar el noi. «Perquè confien en mi, i han deixat de confiar en el seu instint. Només perquè les guio cap a l'aigua i l'aliment.»

El noi es va començar a estranyar dels seus pensaments. Potser l'església, amb aquell sicòmor que hi creixia dins, estava embruixada. Li havia fet tenir el mateix somni per segona vegada, un que li provocava una sensació de ràbia contra les seves fidels companyes. Va beure una mica del vi que havia sobrat del sopar de la nit anterior. Es va tapar bé amb el gec. Sabia de sobres que, al cap d'unes hores, quan el sol fos al ze-

nit, la calor seria tan forta que no podria menar les ovelles pel camp. Era l'hora en què tot Espanya dormia, durant l'estiu. La calor durava fins a la nit i, al llarg de tot el dia, havia de carregar el gec. Tot i així, quan estava a punt de rondinar pel pes, es recordava que gràcies al gec no havia sentit el fred del matí.

«Cal que estiguem sempre preparats per a les sorpreses del temps», pensava, i aleshores s'alegrava de sentir el pes del gec.

El gec tenia una finalitat i el noi també. En dos anys havia recorregut tots els camps d'Andalusia i se sabia de memòria totes les ciutats de la regió; i aquesta era la gran raó de la seva vida, viatjar. Aquesta vegada, estava disposat a explicar a la noieteta com era que un simple pastor en sabia, de llegir: havia estat en un seminari fins als setze anys. Els seus pares volien que fos capellà i motiu d'orgull per a aquella senzilla família de pagesos, que treballava per poder-se proveir d'aigua i d'aliment, com les seves ovelles. Va estudiar llatí, espanyol i teologia. Però des de ben petit que el seu somni era conèixer el món, i allò era molt més important que no pas conèixer Déu o els pecats dels homes. Una tarda que havia anat a visitar la família, havia tingut prou valor per dir al seu pare que no volia ser capellà. Volia viatjar.

—Fill meu, per aquest poble, hi han passat homes de tot el món —va dir el seu pare—. Vénen a la recerca de coses noves, però no deixen de ser les mateixes persones. Fan cap al turó per visitar el castell i es pensen que el passat era millor que el present. Tenen els cabells rossos o la pell fosca, però són iguals que els homes del nostre poble.

—Però jo no conec els castells de les seves terres —va replicar el noi.

—Aquests homes, quan coneixen els nostres camps i les

nostres dones, diuen que els agradaria quedar-se a viure aquí per sempre —va continuar dient el seu pare.

—Vull conèixer les dones i les terres d'on ells vénen —va dir el noi—. Perquè ells no s'hi queden mai, aquí.

—Aquests homes duen la bossa plena de diners —va insistir el seu pare—. Entre nosaltres, els únics que viatgen són els pastors.

—Aleshores, seré pastor.

El pare no va dir res més. L'endemà li va donar una bossa amb tres monedes d'or espanyoles, molt antigues.

—Les vaig trobar un dia al camp. Havien de ser el teu dot per a l'església. Compra un ramat i recorre el món fins que compreguis que el nostre castell és el més important i que les nostres dones són les més boniques.

I el va beneir. Als ulls del pare, també hi va llegir el desig de córrer món. Un desig que encara era viu, malgrat les desenes d'anys en què havia provat d'enterrar-lo amb aigua, menjar i dormint cada nit al mateix lloc.

* * *

L'horitzó es va tenyir de vermell i després va sortir el sol. El noi es va recordar de la conversa amb el pare i es va posar content; ja havia conegut molts castells i moltes dones (però cap s'assemblava a la que l'esperava al cap de dos dies). Tenia un gec, un llibre que podia canviar per un altre, i un ramat d'ovelles. El més important, però, era que cada dia realitzava el somni més gran de la seva vida: viatjar. Quan es cansés dels camps d'Andalusia, es podria vendre les ovelles i fer-se mariner. Quan es cansés del mar, ja hauria conegut moltes ciutats, moltes dones i hauria tingut moltes oportunitats de ser feliç.

«No sé per què busquen Déu en un seminari», va pensar mentre contemplava el sol naixent. Sempre que li era possible,

buscava camins diferents. No hi havia estat mai, en aquella església, malgrat que havia passat moltes vegades per aquell indret. El món era gran i inesgotable i, si deixava que les ovelles el guessin una miqueta, encara descobriria més coses interessants. «El problema és que elles no s'adonen que cada dia enceten camins nous. No noten que les pastures canvien i que les estacions són diferents, perquè només es preocupen de l'aigua i del menjar.»

«Potser nosaltres fem el mateix», va pensar el pastor. «Fins i tot jo, que no he pensat en cap altra dona d'ençà que vaig conèixer la filla del comerciant.» Va mirar el cel i va calcular que abans de l'hora de dinar ja seria a Tarifa. Allà podria canviar el seu llibre per un altre de més gros, ompliria l'ampolla de vi i aniria a cal barber, perquè l'afaités i li tallés els cabells; havia d'estar preparat per trobar-se amb la noieteta; no volia pensar en la possibilitat que un altre pastor hi hagués arribat abans que ell, amb més ovelles, i hagués demanat la seva mà.

«És precisament la possibilitat d'arribar a realitzar un somni el que fa que la vida sigui interessant», va reflexionar mentre tornava a mirar el cel i apressava el pas. Tot just havia recordat que, a Tarifa, hi vivia una vella que en sabia, d'interpretar somnis. I ell havia tingut un somni repetit, aquella nit.

* * *

La vella va dur el noi fins a una habitació que hi havia al fons de la casa. Una cortina feta de tires de plàstic de colors la separava de la sala. Dins, hi havia una taula, una imatge del Sagrat Cor de Jesús i dues cadires.

La vella es va asseure i li va demanar que fes el mateix. Després va agafar les mans del noi i va resar en veu baixa.

Semblava una oració gitana. El noi n'havia conegut molts,

de gitanos, pel camí; ells viatjaven però no cuidaven ovelles. La gent deia que la vida dels gitanos consistia a enganyar els altres. També deien que havien fet un pacte amb el diable, que raptaven criatures per fer-les servir d'esclaus en els seus misteriosos campaments. De petit, li feia una por horrorosa que no el raptessin els gitanos, i aquella por antiga li va tornar tan bon punt la vella li va agafar les mans.

«Però hi ha la imatge del Sagrat Cor de Jesús», va pensar, provant de calmar-se. No volia que li tremolés la mà i que la vella s'adonés que tenia por. Va resar un parenostre en silenci.

—Que interessant —va dir la vella, sense apartar els ulls de la mà del noi. I va tornar a quedar en silenci.

El noi s'estava posant nerviós. Les mans li van començar a tremolar involuntàriament i la vella s'hi va fixar. Va retirar les mans d'una estrebada ràpida.

—No he vingut perquè em llegeixi les mans —li va dir, tot penedit d'haver entrat en aquella casa. Durant un moment va pensar que valia més pagar-li la consulta i anar-se'n sense saber res. Havia concedit massa importància a un somni repetit.

—Has vingut a preguntar per uns somnis —va respondre la vella—. I els somnis són el llenguatge de Déu. Quan ell parla amb el llenguatge del món, el puc interpretar. Però si parla amb el llenguatge de l'ànima, només el podràs entendre tu. I, sigui com sigui, et cobraré la consulta.

Un altre truc, va pensar el noi. Tot i així, va decidir arriscar-s'hi. Un pastor sempre corre el perill dels llops o les seque-res i això fa que el seu ofici sigui més emocionant.

—He tingut el mateix somni dues vegades —va dir—. Vaig somiar que era en una pastura, amb les meves ovelles, i, tot d'una, hi apareixia una criatura que es posava a jugar amb els animals. No m'agrada que toquin les meves ovelles: els fan por

els desconeguts. Però les criatures sempre se'n surten de tocar-les sense fer-les espantar. No sé pas per què. No sé com s'ho fan, els animals, per saber l'edat dels éssers humans.

—Torna al somni —va dir la vella—. Que tinc l'olla al foc. A més a més, tu no tens gaires diners i no em pots pas ocupar tot el temps.

—La criatura jugava amb les ovelles una estona —va continuar dient el noi, una mica forçat—. I, de sobte, m'agafava per les mans i em duia a les Piràmides d'Egipte.

»I aleshores, a les Piràmides d'Egipte —va pronunciar lentament les darreres paraules, perquè la vella l'entengués bé— la criatura em deia: “Si vénis aquí, hi trobaràs un tresor amagat”. I quan estava a punt d'ensenyar-me el lloc exacte, em vaig despertar. Totes dues vegades.

La vella va continuar silenciosa una estona. Després, va tornar a agafar les mans del noi i les va estudiar atentament.

—Ara no et cobraré res —va dir la vella—. Però vull una dècima part del tresor, si el trobes.

El noi es va posar a riure. De felicitat. Què es pensava? ¿Que faria estalvis amb els pocs diners que tenia, per un somni que li parlava de tresors amagats? I ara! Segur que la vella era gitana. Tots els gitanos són uns rucs.

—Aleshores, interpreti'm el somni —li va demanar el noi.

—Abans m'ho has de jurar. Jura'm que em donaràs una dècima part del teu tresor en canvi del que et diré.

El noi li ho va jurar. La vella li va demanar que repetís el jurament mirant la imatge del Sagrat Cor de Jesús.

—És un somni del Llenguatge del Món —li va dir—. El puc interpretar, però és una interpretació molt difícil. Per això trobo que em mereixo una part del que trobis.

»La meua interpretació és la següent: has de fer cap a les Piràmides d'Egipte. No n'he sentit parlar mai, però si te les ha

fet veure una criatura vol dir que existeixen. Allà, hi trobaràs un tresor que et farà ric.

De primer, el noi es va quedar molt parat, i després, es va enrabiar. No calia que hagués buscat la vella per saber allò. A la fi, però, es va adonar que no li pagava res.

—Per dir-me això, no calia que em fes perdre el temps —li va dir.

—Ja t’he dit que el teu somni era difícil. Les coses senzilles són les més extraordinàries, només les arriben a comprendre els savis. Com que jo no sóc sàvia, haig de conèixer d’altres arts, com ara la lectura de les mans.

—I com m’ho faré, per arribar a Egipte?

—Jo només els interpreto, els somnis. No els sé transformar en realitat. Per això visc del que em donen les meves filles.

—I si no hi arribo mai, a Egipte?

—Em quedaré sense cobrar. No serà pas la primera vegada.

I la vella no va dir res més. Va demanar al noi que se n’anés, perquè ja hi havia perdut massa temps, amb ell.

* * *

El noi se’n va anar tot decebut, decidit a no creure mai més en cap somni. Aleshores, es va recordar que havia de fer unes quantes coses: va anar a comprar queviures a ca l’adroguer, va canviar el seu llibre per un altre de més gruixut i es va asseure en un banc de la plaça per tastar el vi que havia acabat de comprar. Era un dia xafogós i el vi, per un d’aquests misteris insondables, li refrescava una mica el cos. Les ovelles eren a l’entrada del poble, a l’estable d’un amic que feia poc temps que havia conegut. Hi coneixia molta gent, en aquella comarca; per això li agradava viatjar. Sempre en fem, d’amics nous, i no cal que ens hi estiguem al costat en tot moment, dia rere dia. Si sempre veiem les mateixes persones —tal com li passava al se-

minari—, acaben formant part de la nostra vida. I com que formen part de la nostra vida, la volen modificar. I si no som com elles esperen, s'enfaden. Perquè totes les persones tenen la idea més exacta de com hem de viure la nostra vida.

I mai no tenen idea de com han de viure les seves vides. Com la dona dels somnis, que no els sabia transformar en realitat.

Va decidir esperar que el sol estigués una mica més baix abans d'agafar les ovelles i fer cap al camp, seguint la direcció del sol. Passats tres dies, seria amb la filla del comerciant.

Va començar a llegir el llibre que li havia proporcionat el capellà de Tarifa. Era un llibre gruixut que ja parlava d'un enterrament a la primera pàgina. A més a més, els noms dels personatges eren complicadíssims. Si mai escrivia un llibre, va pensar, hi faria sortir els personatges d'un en un, perquè els lectors no haguessin de recordar tants noms.

Quan per fi es va poder concentrar en la lectura —que era bona, perquè parlava d'un enterrament a la neu, cosa que li transmetia una sensació de fred sota aquell sol abrusador—, un vell es va asseure al seu costat i hi va encetar conversa.

—Què fan? —li va preguntar el vell, assenyalant les persones que hi havia a la plaça.

—Treballen —li va respondre el noi, secament, i va tornar a fer veure que estava concentrat en la lectura. En realitat, pensava a esquilar les ovelles davant de la filla del comerciant, perquè la noieta pogués testimoniar que ell era capaç de fer coses interessants. Ja se l'havia imaginada una colla de vegades, aquesta escena, i en totes la noieta es quedava bocabadada quan ell li començava a explicar que cal esquilar les ovelles de la cua al cap. També provava de recordar històries engrescadores per explicar a la noieta mentre esquilés les ovelles. La majoria, les havia llegides als llibres, però les hi explicaria com si les

hagués viscudes personalment. Ella no la notaria pas, la diferència, perquè no sabia llegir.

El vell, però, va insistir. Va dir que estava cansat i que tenia set, i li va demanar un glop de vi. El noi li va oferir l'ampolla; potser així callaria, el vell.

Però el vell tenia ganes de fer-la petar de totes totes. Li va preguntar quin llibre llegia. Al noi li va passar pel cap de comportar-se com un mal educat i canviar de banc, però el seu pare li havia ensenyat a respectar la gent gran. I li va allargar el llibre per dues raons: la primera, que no en sabia pronunciar el títol. I la segona era que, si el vell no sabia llegir, ell mateix canviaria de banc, per no sentir-se humiliat.

—Hum... —va fer el vell, mentre mirava el volum per totes bandes, com si fos un objecte molt estrany—. És un llibre important, però molt avorrit.

El noi es va quedar ben parat. El vell també en sabia, de llegir, i havia llegit aquell llibre. Si el llibre era tan avorrit com deia, encara era a temps de canviar-lo per un altre.

—Aquest llibre parla del que parlen gairebé tots els llibres —va continuar dient el vell—. De la incapacitat que tenen les persones per elegir el seu propi destí. I acaba fent per manera que tothom es cregui la mentida més gran del món.

—Quina és la mentida més gran del món? —li va preguntar el noi, tot sorprès.

—És aquesta: que, en un moment determinat de la nostra existència, perdem el control de la nostra vida, la qual passa a ser governada pel destí. Aquesta és la mentida més gran del món.

—Això és el que em va passar a mi —va dir el noi—. Vo-
lien que fos capellà, però jo vaig decidir que seria pastor.

—És molt millor així —va dir el vell—. Perquè, a tu, t'agrada viatjar.

«M'ha endevinat el pensament», va reflexionar el noi. El

vell, mentrestant, fullejava aquell llibre tan gruixut i no semblava que tingués la més mínima intenció de tornar-l'hi. Aleshores, el noi es va fixar que vestia d'una manera molt rara: semblava àrab, cosa que no era pas estranya en aquella regió. L'Àfrica era a poques hores de Tarifa, només calia travessar un estret amb barca. Els àrabs hi feien cap molt sovint, en aquella ciutat. Hi anaven a comprar i resaven unes oracions molt estranyes unes quantes vegades al dia.

—I vostè d'on és? —li va preguntar el noi.

—De molts llocs.

—Ningú no pot ser de molts llocs alhora —li va replicar el noi—. Jo sóc pastor i passo per molts llocs, però només sóc d'un lloc, d'una ciutat que és a prop d'un castell molt antic. És allà, on vaig néixer.

—Aleshores, es podria dir que vaig néixer a Salem.

El noi no sabia on era Salem, però no li ho va voler preguntar per no sentir-se humiliat per la seva ignorància. Es va dedicar a contemplar la plaça. La gent anava i venia, tothom semblava molt ocupat.

—Com està Salem? —va preguntar el noi, buscant alguna pista.

—Com sempre.

Allò no era una pista. Però sabia que Salem no era a Andalusia. Si no, la coneixeria, aquella ciutat.

—I vostè què hi fa, a Salem?

El vell va esclafir a riure de bon grat.

—Home! Jo sóc el rei de Salem!

«Les persones diuen unes coses ben estranyes», va pensar el noi. «De vegades és millor estar en companyia de les ovelles, que són tan callades i només es preocupen de buscar aigua i aliment. O encara millor: en companyia de llibres, que ens expliquen unes històries increïbles, sempre que les vul-

guem escoltar. Però quan parlem amb persones, ens surten amb cada una que ens quedem sense saber com continuar la conversa.»

—Em dic Melquisedec —li va dir el vell—. Quantes ovelles tens?

—En tinc prou —li va respondre el noi. El vell volia saber massa coses de la seva vida.

—Hem topat amb un problema. No et podré ajudar mentre et pensis que tens prou ovelles.

El noi es va enrabiar. No li demanava pas ajuda. Era el vell, el qui li havia demanat el vi, el llibre i hi havia encetat conversa.

—Torni'm el llibre, sisplau —li va dir—. Haig d'anar a buscar les ovelles i seguir el meu camí.

—Si em dones una dècima part de les ovelles —li va dir el vell—, t'ensenyaré com arribar al tresor amagat.

El noi es va recordar del somni i, de sobte, tot es va aclarir. La vella no li havia cobrat res, però el vell —que potser era el seu marit— li volia xuclar molts més diners en canvi d'una informació que no existia. Segur que el vell també era gitano.

Abans que el noi tingués temps de dir res, el vell es va inclinar per agafar un branquilló i es va posar a escriure a la sorra de la plaça. Quan es va inclinar, al seu pit, hi va brillar alguna cosa, amb tanta intensitat que el va enlluernar. Però, amb un moviment massa ràpid per a un home de la seva edat, va tancar aquella resplendor amb el mantell. Els ulls del noi van tornar a la normalitat i va poder veure el que escrivia el vell.

En la sorra de la plaça gran de la petita ciutat, hi va llegir els noms del seu pare i de la seva mare. Hi va llegir la història de la seva vida fins en aquell moment, els jocs de la infància, les nits fredes del seminari. Hi va llegir el nom de la filla del comerciant, que no sabia. Hi va llegir coses que no havia explicat a

ningú, com ara el dia que li va pispar l'escopeta al seu pare per anar a caçar cérvols, o la seva primera experiència sexual en solitari.

«Sóc el rei de Salem», li havia dit el vell.

—Com és que un rei conversa amb un pastor? —li va preguntar el noi, tot avergonyit i d'allò més admirat.

—Per diversos motius. Però el més important és que has estat capaç de complir la teva Llegenda Personal.

El noi no sabia què era la Llegenda Personal.

—És allò que sempre has desitjat fer. Totes les persones, al començament de la joventut, saben quina és la seva Llegenda Personal.

»En aquesta època de la vida, tot és clar, tot és possible, i ningú no té por de somiar ni de desitjar tot el que li agradaria fer en la seva vida. Però, a mesura que passa el temps, una força misteriosa prova de demostrar que és impossible realitzar la Llegenda Personal.

Les paraules del vell no tenien gaire sentit per al noi. Però volia saber què eren les «forces misterioses»; la filla del comerciant es quedaria bocabadada amb allò.

—Són les forces que semblen negatives, però que, en realitat, t'ensenyen què has de fer per realitzar la teva Llegenda Personal. Preparen el teu esperit i la teva voluntat, perquè hi ha una veritat molt gran, en aquest planeta: siguis qui siguis i facis el que facis, si vols alguna cosa de tot cor, és perquè aquest desig ha nascut a l'Ànima de l'Univers. És la teva missió a la Terra.

—Encara que només sigui viatjar? O casar-se amb la filla d'un comerciant de teixits?

—O buscar un tresor; l'Ànima del Món, l'alimenta la felicitat de la gent. O la infelicitat, l'enveja, la gelosia. Complir la Llegenda Personal és l'única obligació que tenen els homes.